

A woman's face is the central focus, with her hands raised above her head. The image is a double exposure, with a dense forest of trees with green and reddish-brown foliage overlaid on her face and hands. The background is a deep teal color.

MAXIM

DRUHÁ MOŽNOST

Jarmila Bóriková

DRUHÁ MOŽNOST

Jarmila Bóriková

Copyright © Jarmila Bóriková

Cover Photo © Adobe Stock

ISBN: 978-80-8282-028-0

*Venujem svojmu otcovi a bratovi Martinovi,
mojim prvým dvom čitateľom, ktorým vďačím za všetky
pripomienky, podnety, kritické i povzbudivé slová.*

1

Narodiť sa na Vianoce nie je žiadna výhra. Viem o tom svoje. Celé detstvo som bola ochudobnená o jeden darčekový deň. Brat i všetci moji rovesníci boli obdarovávaní dvakrát za rok – na narodeniny aj na Vianoce. Ja iba raz. Kamarátky ma pozývali na veľkolepé narodeninové oslavy, ktoré pre ne pripravili ich rodičia, no ja som na revanš nemohla pozvať ani jednu z nich. Na Štedrý deň sa totiž narodeninová párty neorganizuje. Môj otec sa ma síce často snažil utešiť, že som najkrajší darček, aký kedy pod stromček dostal, ale krivdu, ktorú som celé roky pociťovala, tým nezmažal.

V rodnom dome som nebola dlho. Koľko? Dva roky? Tri? Už ani neviem. Kontakt s rodičmi som obmedzila na sporadické telefonáty, ktorých obsah sa podobal ako vajce vajcu:

Ako sa máte? *Dobre.*

Čo je u vás nové? *Všetko po starom.*

Zdraví ste? *Chvalabohu, držíme sa...*

Minulé Vianoce som sa konečne odhodlala rodičov po dlhej dobe navštíviť. Ten nápad sa však nezrodil v mojej hlave. Stretnutie zinicioval môj otec. Volal mi a veľmi naliehal, aby som tento rok určite prišla, že sme sa už dávno nevideli. Rozhodla som sa teda vyhovieť jeho prosbe a po dlhom čase sa ukázať v rodnej obci.

Kráčajúc od železničnej stanice hore kopcom k nášmu domu som nostalgicky spomínala na pekné okamihy prežité v tejto dedine. Odohrávali sa v mojom ranom detstve a s odstupom času môžem zhodno-

tiť, že to bolo šťastné a bezstarostné obdobie. Žiaľ, veľmi krátke, lebo s pribúdajúcimi rokmi a neskôr v puberte sa to celé pokašľalo.

Pomaly som sa blížila k nášmu domu, drobné kamienky, ktorými bola posypaná asfaltka proti poľadovici, mi chrupčali pod podrážkami. Žalúdok mi nepríjemne vibroval, akoby ma vopred varoval, že stretnutie s mamou po takom dlhom čase nemusí dopadnúť dobre.

Železná bránka mi zaškripala na pozdrav. Na verande pred vstupnými dverami som na pár sekúnd postála, až po hlbokom nádychu som dvere otvorila a vstúpila do predsiene.

Dohromady sa u nás doma nič nezmenilo, len vonkajšia fasáda domu dostala nový náter. Interiér zostal rovnaký ako v deň, keď som si zbalila kufre a odišla spoznávať život vo veľkomeste. Ten istý nábytok, tie isté koberce, tie isté vône – presne, ako som si to pamätala z uplynulých rokov. Žiadna zmena. Akoby sa tu zastavil čas.

Stráviť tento rok sviatky u našich sa napokon ukázalo ako jedno z najlepších rozhodnutí, aké som kedy urobila. Na moje dvadsiate piate vianočné narodeniny ma totiž naši šokovali nezvyčajným darom.

„Všetko najlepšie, Miška naša,“ podával mi otec malú ružovú obálku.

Chvejúcimi sa rukami som nedočkavo obálku otvorila a vybrala z nej bielu kartičku. Nebolo na nej nič, iba otcovou ťažkou rukou načmárané päťciferné číslo. Môj nechápavý pohľad otca pobavil, schuti sa zasmial.

„Tieto peniaze, ktoré ti s mamou pošleme na účet, sú určené na kúpu auta. Aby si nás častejšie navštevovala a nemusela sa trmáčať autobusom alebo vlakom,“ vysvetlil.

Zvlhli mi oči, zaševalila som tiché ďakujem a vrhla som sa otcovi do náručia. V mocnom objatí ma tľapkal po chrbte svojimi veľkými dlaniami. Ešte aj dnes si viem vybaviť jeho vôňu – kombináciu sprchového šampónu, vody po holení a cigariet.

„Vystačí to síce iba na ojazdené auto, ale Matej ti určite poradí pri výbere,“ pridala sa mama. Úzke a vždy prísne zovreté pery pritom dvihla do jemného úsmevu.

Prikývla som. Áno, Matej ako automechanik a blázon do áut je tým správnym človekom, na ktorého sa môžem spoľahnúť. Do najmenších detailov pozná automobily všetkých značiek, celé hodiny vie so zápalom rozprávať o tom, ktoré auto má aký výkon, objem motora, spotrebu, akceleráciu, koľko stupňovú prevodovku, objem batožinového priestoru...

„Nabudúce prídte obaja, radi by sme toho tvojho fešáka spoznali,“ usmial sa otec šibalsky. O tom, že vyše roka chodím s akýmsi Matejom, vedeli iba z mojich telefonátov. Doposiaľ totiž nebola príležitosť na to, aby som im ho predstavila.

„A keď sa budeš chcieť vydať a založiť si rodinu, upravíme veľkosť a dispozíciu horných miestností a celý dom zrekonštruujeme,“ vyhlásil otec pyšne. „Mám to premyslené, urobil som predbežný náčrt, ako to bude vyzeráť. Moja jediná dcéra musí bývať v najkrajšom dome v obci!“ dušoval sa.

„Trochu predbiehaš, ocko,“ pokrútila som hlavou.

„Čo má prísť, príde,“ usmieval sa ako mesiačik, „vek na to máš.“

U našich som pobudla päť vianočných dní a po dlhom čase som sa cítila výborne. S mamou sme sa zvrátili v kuchyni, varili, piekli, chystali, a čo bolo nezvyčajné, ani raz sme sa nepoškriepili. Otec sršal dobrou náladou, popískoval si koledy, znejúce zo starého gramofónu, a tanečným krokom sa presúval z obývačky do kuchyne, aby si čo-to uchmatol zo sladkých dobrôt.

Užívala som si túto skvelú atmosféru a ojedinelú pohodu medzi mnou a mamou. Až sa mi chvíľami nechcelo veriť, že je to pravda. Vzťah s mojou mamou bol totiž odjakživa veľmi komplikovaný a naše slovné prestrelky sa niesli v duchu podráždenia a hnevu. Nikdy sme si spolu veľmi nerozumeli, nezverovala som sa jej so svojimi pocitmi a tajomstvami. Nechájala ani nechcela chápať, ako sa cítim, čo mám rada, po čom túžim. Nič z toho ju nikdy nezaujímalo. Na dôverné rozhovory som mala brata a na filozofické debaty otca.

Mama bola v mojich očiach nervóznym kľbkom nervov, ktoré sa veľmi rýchlo rozmotalo pri akomkoľvek impulze. Tým impulzom som najčastejšie bola ja. Áno, priznávam, nebola som ideálnou dcérou, roztomilým, zlatým a poslušným dievčatkom, na ktoré by mohla byť pyšná. Mám v sebe príliš veľa bezočivosti, tvrdohlavosti a rebelantstva. A čo je najhoršie, môj jazyk je rýchlejší ako mozog. Vystrelím prvé, čo mi na um príde, skôr než stihnem zvážiť dôsledky. Preto bol náš vzťah veľmi turbulentný a komunikácia medzi mnou a mamou sa obmedzila na vzájomné doťahovanie, podpichovanie a hádky.

S otcom to bolo iné. Mal ma rád a fungovala medzi nami správna chémia. Dokázali sme spolu viesť siahodlhé rozhovory o svete, o živote, chápal ma a podporoval, často sa ma pred mamou zastával. Jeho jedinou chybou bolo, že sme si ho doma veľmi neužili. Domov sa vracal podvečer v špinavých montérkach, smrdel od potu, cigariet a piva. Celé dni bol na stavbe a po robote nikdy neobišiel miestne pohostinstvo, kde zakončil pracovný deň pri pive. V sobotu chodieval na fušky, väčšinou budoval vily a chalupy papalášom, podnikateľom a novodobým zbohatlíkom. A v nedeľu, keďže potreboval fyzický oddych, preležal hodiny na gauči pred televízorom s cigaretou a fľaškou piva v ruke. Výnimkou boli vianočné, veľkonočné a iné sviatky, kedy sa nepracovalo a otec bol po celý čas doma s rodinou. Tieto okamihy som si v maximálnej miere vychutnávala.

Moje dvadsiate piate Vianoce prebiehali príjemne, v dome vládla idylická nálada, všetko fungovalo ako v nízkorozpočtovej telenovele. Len pri štedrovečernom stole, aj napriek pokojnej vianočnej atmosfére, každý z nás troch posmutnel pri pohľade na Šimonovu prázdnu stoličku. Po iné roky zvykol po večeri sadnúť za klavír a hrať nám rôzne koledy a vianočné piesne, čím v dome vytváral úžasnú pohodu. Milovala som tieto chvíle, tešila som sa na ne viac ako na rozbaľovanie darčiekov.

Po polnočnej omši sme sa vracali hore obcou k nášmu domu, v strede otec a my dve s mamou zavesené doňho z oboch strán. Jemný snehový

poprašok vržďal pod nohami, slabý vietor sa pohrával s holými konármi stromov a mráz farbíl nosy dočervena. Cestu osvetľovali okrem pouličných lĺmp aj svetielkami vyzdobené priechelia domov. Vdychovala som mrazivý vzduch, podchvíľou som dvihla hlavu k čiernej oblohe a premýšľala o Šimonovi, či je tam niekde hore a či vie, ako mi chýba.

Nasledujúce ráno, ešte sa ani poriadne nerozbrieždilo, som to už nevydržala a zavolala Matejovi. Zdvihol to rozospatým hlasom po siedmom zazvonení.

„Ahoj, láska, ty ešte spíš?“ opýtala som sa čo najnežnejšie.

„Už nie,“ vzdychol si.

Pobavene som sa zasmiala.

„Prepáč, nechcela som ťa zobudiť. Aké si mal Vianoce?“

„Kvôli tomu mi voláš?“ opýtal sa zívajúc, „všetko okej, ako každý rok.“

„Bolo ti za mnou smutno?“ provokovala som ho samopašne.

„Samozrejme, Mišička, celú noc som kvôli tebe oka nezažmúril,“ prehodil naoko trpiteľsky.

„Vieš, Matej, prečo ti volám? Chcela som sa ti pochváliť.“

Iba súhlasne zahmkal. Úplne sa prebral až po informácii o finančnom dare od našich. V tej chvíli akoby ožil.

„To je skvelé, Miška! Po Novom roku sa pustíme do hľadania nejakého skvelého autíčka.“

Na perách mi pohrával pobavený úsmev. To je jeho parketa! Bola som presvedčená, že hneď po našom telefonáte sadne k počítaču a začne brázdiť po internete. V tej chvíli som sa začala tešiť na Mateja a na návrat do môjho malého mestského bytu.

Sediac vo vyhriatom vlaku som pozorovala míňajúcu sa krajinu a premýšľala o piatich príjemne strávených dňoch s rodičmi. Fantazíovala som o tom, ako prídeme na najbližšiu návštevu spolu s Matejom na mojom aute a ako bude suseda Drábiková z náprotivného domu závistlivo zazerat spoza záclony. Podchvíľou sa však ozvalo moje

podvedomie, ktoré ma varovalo, že takáto rodinná idylka sa nemusí zopakovať. Žiaľ, táto neblahá predtucha sa po pár týždňoch potvrdila.

2

Najprv som tri zmeškané hovory od mamy ignorovala. Úprimne, po našej poslednej aprílovej hádke som nemala vôbec náladu na rozhovor s ňou. A vôbec! O čom by sme sa spolu bavili?

Večer však prišla esemeska:

Príď domov, otec je v nemocnici.

Civela som na tých pár slov svietiacich na displeji, snažila som sa porozumieť ich obsahu. Nedalo mi to pokoja. Kvôli čomu musel ísť otec do nemocnice? Čo sa mu stalo? Veď je to statný a zdravý chlap, nikdy nebol vážne chorý. Občasné prechladnutie či škriabanie v hrdle nepovažoval za dôvod, kvôli ktorému by bežal k lekárovi, či sa nebodaj dal vypísať na maródku. Na stavbách trávil každý deň v každom ročnom období, v akomkoľvek počasí. Vďaka tomu mal výbornú imunitu a choroby sa mu vyhýbali.

Zvažovala som situáciu sprava-zľava a napokon som sa predsa len prekonala a zavolała mame.

„Mal pracovný úraz, zakrútila sa mu hlava a spadol z lešenia,“ fňukala do telefónu. „Vraj to s ním nevyzerá veľmi dobre, okrem opuchu mozgu má zlomených niekoľko rebier, jedno rebro mu prepichlo pľúca.“ Po dlhej pauze, ktorú vyplňalo jej zrýchlené dýchanie, dodala: „Lekári robia, čo môžu.“

Pri týchto jóbokkách som sa roztriasla na celom tele, v hlave mi búšilo imaginárne kladivo. Po stretnutí s mamou som síce netúžila, ale otca som musela vidieť!

Dohodli sme si stretnutie priamo v okresnej nemocnici, kde bol otec hospitalizovaný.

Celý čas som šoférovala ako v mrákotách. Vôbec som sa nesústredovala na jazdu, na dopravné predpisy, na autá, ktoré som míňala. Ešte šťastie, že tento júnový týždeň bolo krásne slnečné počasie bez jediného mráčika na oblohe. Moje ruky kŕčovitito zvierali volant, keď som si to šinula po cestách a križovatkách viac-menej po pamäti, intuitívne. Pred očami som totiž mala svojho otca, urasteného a mocného, plného zdravia.

V nemocničnej budove bolo sterilne čisto a nepríjemne ticho. V nose ma dráždil pach dezinfekčných prostriedkov. Kráčali sme s mamou mlčky vedľa seba, naše kroky sa ozývali po celej chodbe. Nikde nikto, všetky dvere pozatvárané – do vyšetrovní, do sesterskej izby aj do izieb pacientov. Akoby sa tu zastavil čas.

Chvíľu sme nerozhodne postávali na chodbe, hľadeli na seba, komunikovali sme očami. Mama mierne prikývla na znak toho, že mám zaklopať. V tom mŕtvolnom tichu zaznelo moje klopanie ako výstrel. Dvere sesterskej izby sa prudko otvorili, stála v nich objemná sestrička v strednom veku, s okuliarmi posadenými na špičke nosa.

„Čo si želáte?“ pozrela na nás odmerane ponad rám okuliarov.

„Dobrý deň,“ snažila som sa o prívetivý tón, „prišli sme za pánom Tomkom.“

„Nie sú návštevné hodiny,“ odvrkla a chystala sa zavrieť dvere. „Časy návštev máte vypísané pri vstupe na oddelenie,“ hodila hlavou tým smerom.

„Čo sa deje?“ objavil sa za jej chrbtom mladučký lekár. Tipovala by som, že len toľ nedávno skladal Hippokratovu prísahu.

„Prepáčte, pán doktor,“ ujala sa slova mama, hlas sa jej zachvel. „Cestovali sme sem dve hodiny. Chceli by sme navštíviť manžela Pavla Tomka.“

Sestrička mlčala, prísne zagánila na mladé ucho, vyčkávala, čo on na to. *Predpisy sú predpisy!* varoval ho jej pohľad.

„Váš pán manžel je vo vážnom stave,“ začal, škrabkajúc si bradu, „potrebuje predovšetkým pokoj a veľa spánku.“

Všimla som si, ako sa mame zaliali oči. Aj ja som mala guču v hrdle, márne by som sa pokúšala vysloviť čo len krátku vetu. A tak sme tam len mlčky stáli a s prosbou v očiach hľadeli na mladého lekára. Neodvážila som sa pozrieť na sestričku, vedela som, že ju by sme nezlomili.

„Desať minút,“ šepol lekár a vykročil po chodbe k izbám pacientov.

Ešte som na okamih zahliadla zdravotnú sestru, ako sa ofučala a potom zmizla za zatvárajúcimi sa dverami.

Lekár nás zaviedol do izby, kde na nemocničnej posteli pod bielou prikrývkou ležal človek. Zámerné ho nazývam človekom, nie otcom, lebo to ofačované a dobité telo, z ktorého trčali hadičky a za ktoré pracovali prístroje, sa vôbec nepodobalo na môjho otca. V momente, ako som naňho pozrela, spustil sa mi vodopád slz. Podišla som k nemu a chytila jeho dľaň do svojich dlaní.

„Oci,“ šepla som, viac mi stiahnuté hrdlo nedovolilo.

Mama stála z druhej strany postele, aj ona mala líca zmáčané slzami.

Držala som jeho ruku, kedysi veľkú a mocnú, dívala som sa na jeho hrud, ktorá sa pomaly dvíhala a klesala za výdatnej pomoci dýchacích prístrojov. Kyslíková maska sa mu pri dýchaní mierne zahmlievala.

Odrazu som spozornela, zazdalo sa mi, že otec pootvoril oči. Len málinko, na zlomok sekundy, ale bola som si istá, že sa nemýlim.

„Oci, sme tu spolu s mamou,“ pohladila som mu teplú ruku, „počuješ ma?“

„Spí,“ zašepkal lekár spoza môjho chrbta.

Nič sa nedialo, len prístroje si húdli svoju otrepanú pesničku, ktorá mi začínala liezť na nervy. V pravidelných intervaloch dookola to isté: pískanie, klepot, syčanie. A my dve sme tam len stáli ako hradná stráž, každá z jednej strany postele, túžobne sa snažiac cez závoj slz otca zobudiť.

„Mali by ste už ísť,“ položil mi lekár jemne ruku na plece.

Ani som sa nepohla. Nohy mi vrástli do podlahy ako dlhé hrubé korene borovice. Vtom otec otvoril oči, pomaly a sťažka, akoby boli z olova. Najprv apaticky hľadel na strop. Naklonila som sa k nemu, aby ma zaregistroval. Pomalinky, očividne s veľkou námahou, presunul pohľad na mňa, kyslíková maska sa mu viac zahmlievala. *Zbadal ma! Vidí ma! Vie, kto som!* zajasala som v duchu.

„Oci, tu som,“ šepala som s nádejou v hlase.

Jeho zakalený a smutný pohľad spočinul na mojej uslzenej tvári. Pery sa mu málanko pohli, akoby mi chcel niečo povedať. Dôkazom jeho úpornej snahy hovoriť bola dobiela zahmlená kyslíková maska. Namiesto slov som však ucítila jemné zovretie mojej ruky. Bolo to slabé a nepatrné, ale ja som stisk jeho prstov cítila.

„Ocko...“ povzbudivo som sa naňho usmiala.

Ešte zlomok sekundy boli jeho kalné oči pootvorené, potom sa viečka pomaly zavreli, akoby niekto sťahoval roletu.

„Podte, prosím,“ chytil ma lekár za lakeť, aby ma jemne nasmeroval k dverám. Nechcelo sa mi odísť. Aj mama sa zdráhala. Napokon sme však lenivým krokom nasledovali lekára von z tohto bezútešného prostredia.

Kuchyňa bola ponorená do šera, miestnosť osvetľovalo len tlmené neónové svetlo nad kuchynskou linkou. Sedeli sme za stolom oproti sebe. Dve tmavé siluety, dve osoby, z ktorých ani jedna nevedela, ako a o čom začať rozhovor. Akýkoľvek, trebárs aj o počasí či o poslednej úrode paradajok. A tak sme len sedeli a mlčali, zahĺbené do svojich myšlienok.

Skúmala som svoje ruky, položené na stole, na obruse, ktorý kedysi dávno mama vyšívala. Ticho v miestnosti rušil iba tikot hodín.

„Nedáme si čaj?“ napadla mi skvelá otázka na odštartovanie rozhovoru.

Mama zdvihla hlavu, uprela na mňa pohľad plný zúfalstva a smútku. V prítomí jej uslzené oči ešte viac svietili. Mykla plecami, akože nie je proti, tak som vstala od stola a naliala vodu do rýchlovarnej kanvice. Kým voda zovrela, vložila som do šálok vrecúška zázvorového čaju.

„Dík,“ povedala takmer nečujne, keď som pred ňu položila šálku s horúcim nápojom.

Komunikácia však viazla ďalej. Môj pokus nevyšiel. Mama tupo cívela na paru, stúpajúcu z hrnčeka, a zaryto mlčala. Vlastne som ju chápala. Bolo pre ňu ťažké baviť sa s dcérou, ktorú takmer tri mesiace nevidela, a s ktorou nevedela nájsť spoločnú reč ani roky predtým. Sedeli sme oproti sebe – matka a dcéra – ako dve cudzie osoby, navyše povahovo úplne odlišné.

Náhle zvonenie telefónu prešlo tichú miestnosť ako siréna. Takmer som sa obarila, tak mnou myklo. Vyplašene sme s mamou pozreli na seba, pohľadom sme sondovali, ktorá to zdvihne. Telefón vyzváňal neúnavne ďalej, pričom ani jedna z nás sa nepohla. Keď to už moje uši nezvládali, vstala som od stola a zdvihla slúchadlo pevnej linky.

Nemusela som mame nič povedať, pochopila to hneď. Slzy mi vytryskli okamžite. Nebolo potrebné tlmočiť slová, ktoré s nacvičenou ľútosťou v hlase odrapotal ošetrojúci lekár z nemocnice. Slúchadlo som si pritískala k uchu aj potom, ako som v ňom už namiesto mužského hlasu počula iba obsadzovací tón. Nohy sa mi podlomili a ja som sa zosunula na zem. So slúchadlom, ktoré som krčovitou držala v ruke, zletel zo skrinky aj telefónny aparát a s rachotom dopadol vedľa mňa. Mala som pocit, že ten buchot urobilo moje srdce. Odišiel ďalší člen rodiny, ďalší mužský vzor, ktorý v mojom živote niečo znamenal.

Kým ja som, sediac na zemi, plakala takmer nehlučne, len som sa zadúšala vzlykmi a potokmi slz, mama začala zavýjať z plných pľúc. Jej bolestný nárek sa niesol celým domom, odrážal sa od stien, našiel si cestu otvoreným oknom do dvora. Spomenula som si, že takto emotívne prežívala aj Šimonovu smrť.

V rodičovskom dome som zostala celý týždeň. Bolo potrebné zariadení poslednú rozlúčku s otcom a všetko, čo s tým súvisí. Mama bola psychicky na dne, sama by to asi nezvládla. Motala sa po byte ako mátoha, nekomunikovala, zmohla sa akurát na jednoslovné pokyny či odpovede. Väčšinu dňa presedela v spálni na otcovej posteli, tupo hľadela do okna a prelievala hektolitry slz.

Príprava pohrebu a karu zostala teda na mojich pleciach. Šéfovi som napísala iba esemesku, že si beriem paragraf na otcov pohreb a na zvyšné dni dovolenku. Volať som mu nechcela, aj tak by sa zmohol iba na hraný súcit, o ktorý ja nestojím, a na siahodlhé výčitky, že si beriem voľno v najnevhodnejší čas, keď začína dovolenková sezóna a penzión sa bude zaplňať hosťami.

Dlho som zvažovala, či zavolať Matejovi a povedať mu o otcovom úmrtí, napokon som to však neurobila. Od nášho rozchodu prešlo šesť týždňov a za ten čas sme si nevolali, nepísali ani sa nestretli. Načo by som mu teraz telefonovala? Aby ma poľutoval?

Ležiac vo svojej izbe na poschodí som upadala do bezodného smútku a premýšľala o otcovi, o bratovi, o Matejovi. Traja muži, ktorí v mojom živote zohrávali významnú úlohu, ktorí ma mali radi, aj keď ja som im to veľmi často neoplácala.

K Matejovi som sa zachovala ako hnusná potvora. Miloval ma so všetkými mojimi chybami, no ja som k nemu bola neskutočne odporná! Niet divu, že sa na mňa vykašľal. Nerozvážne a bezdôvodne som ho odkopla po májovom žúre. Samozrejme, hneď som si uvedomila svoju životnú chybu a pokúsila sa o zmierenie. Ale moja snaha bola márna. Matejovi som volala, písala. On však moje telefonáty ignoroval, na esemesky odpovedal odmietavo, jednoslovné, potom už neodpísal vôbec. Tak mi treba! Keby som nebola sprstá, nemusela by som sa teraz zožierať pocitom viny.

Vybavila som si v mysli ten osudný májový žúr, na ktorý nás pozval náš spoločný kamarát Juraj. Jemu vďačíme za to, že nás pred dvoma

rokmi zoznámil a že sme sa s Matejom dali dokopy.

Juro v ten deň oslavoval narodeniny vo veľkom štýle. Mohol si to dovoliť, bol synom novodobého zbohatlíka, podnikateľa a majiteľa reštaurácie, v ktorej sa v ten večer zišlo vyše päťdesiat pozvaných hostí. Miestnosť sa otriasala pod náporom revúcej hudby a hlučne debatujúcich mladých ľudí. Alkohol tiekol potokom, čašníčky v hriechne krátkych sukienkach poletovali ako vyplašené motýle a cudne sa pýrili, keď ich mladíci plieskali po zadku.

V ten večer som sa nešetrila, vtedy som totiž ešte nevedela, že som už mesiac tehotná, a tak som bez zábran hádzala do seba jeden pohárik za druhým. Poriadne sa mi z toho motala hlava, ale sršala som skvelou náladou a rehotala som sa na všetkom ako šibnutá. Matej sa na rozdiel odo mňa správal zodpovedne, dal si povinný prípitok a zvyšok večera pochlipkával pivo. Ako jediný z prítomných vyzeral a uvažoval triezvo.

„Miška, mali by sme ísť domov,“ zakričal mi pred polnocou do ucha v snahe prehlušiť duniace decibely, „už máš dosť.“

„Daj mi pokoj!“ odbila som ho. „Ešte sa mi nechce.“

Matej bol však neodbytný. Videl, že ledva meli jem jazykom a že hladina alkoholu v mojej krvi dávno prekročila únosnú hranicu.

Pozrela som smerom k baru, kalnými očami som vyhládala čašníčku.

„Héééj, slečna! Ešte jednu tequilu!“ zahulákala som na celú sálu.

„Miška, neblázni, poď už domov,“ potiahol ma za ruku.

Vytrhla som sa mu, zlostne som naňho zagánila. Dvaja chalani, sediaci oproti nám, rovnako pod parou ako ja, vybuchli do hurónskeho rehotu.

„Doma počítajú topánky?“ vyblábol jeden z nich. Volal sa Emil a keďže jeho IQ vykazovalo veľmi nízke hodnoty, všetci ho volali Emil Debil. Nielen intelektom, ale ani krásou ho príroda neobdarila. V partii medzi chalanmi bol najnižší, meral sotva stošesťdesiatpäť centimetrov, zato ste ho museli zbadáť už z diaľky vďaka jeho výrazne hrdzavej

strapatej štici. Chudú a pehami posiatu tvár špatili vyčnievajúce predné zuby.

„Ty sa staraj o seba!“ pozrel Matej s odporom na kreatúru oproti. Potom sa mi opäť prihovril: „Pod' von na terasu, čerstvý vzduch ti prospeje.“

Chytil ma pod pazuchu, zdvihol zo stoličky a pomohol mi prejsť tých pár krokov. Mala som pocit, že mám nohy z aspiku, vôbec ma neposlúchali. Pripadalo mi neskutočne vtipné, ako som sa motkala a potkýnala. Chichúňala som sa sama zo seba.

Na terase ma oviol svieži nočný vzduch. Zhlboka som sa nadýchla, naozaj mi to urobilo dobre. Bolo tu oveľa lepšie ako v hlučnej, vydýchanej a prefajčenej sále. Matej zavrel presklené dvere, čím výrazne utlmil hluk, vychádzajúci zo sály. Pomohol mi sadnúť si na drevenú lavicu, on sám zostal stáť predom mnou ako výkričník.

„Dnes si to vážne prehnala,“ začal s kázňou, „nevieš, kedy máš dosť.“

„Prestaň ma poučať,“ zamračila som sa, „nie si môj otec.“

„Miška, buď rozumná. Vypila si toho toľko, že už ledva stojíš na nohách. Potrebuješ sa poriadne vyspať.“

„Čo ty vieš, čo ja potrebujem!“ vybuchla som. „Stojíš mi za zadkom ako stopovací pes! Nechaj ma na pokoji, nepotrebujem dozor, som dospelá!“

„Tak sa podľa toho správaj!“ zvýšil hlas aj on. „Pozri, ako si sa doriačila!“ pohoršene krútil hlavou.

„Vieš čo? Trhni si nohou!“ vyštekla som. „Ja tu zostávam a ty si choď, kam chceš! Kašlem na teba!“

Matej zostal chvíľu zarazene stáť, neveriacky na mňa pozeral, predýchaval, hľadal správne slová.

„Vieš, čo je tvoja najväčšia chyba, Miška?“ nečakal na odpoveď a ja som ani žiadnu nemala. „Že zraňuješ tých, ktorí ťa majú radi a chcú ti pomôcť. Práve do ľudí, ktorým na tebe záleží, kopeš bez zjavnej príčiny.“

Brnkol na moju citlivú strunu, urazil ma do špiku kosti. Nadýchla som sa a z plných pľúc som zrevala: „Vypadni! Choď preč!“

Nepohol sa z miesta. V jeho pohľade sa miešala zlosť, sklamanie i smútok.

„Skončila som s tebou!“ jačala som. „Daj mi konečne pokoj! Postarám sa o seba sama!“

S rukami vo vreckách si ma premeriaval, pokyvával hlavou, akože rozumie.

„Verím, že keď ráno vytriezvieš, tieto slová oľutuješ,“ pohol sa na odchod. „Prijemnú zábavu,“ prehodil cez plece, strácajúc sa v tme.

Znechutená, naštvaná a neschopná vstať som, sediac na drevenej lavici, pozerala do tmy. Bola teplá májová noc a svieži nočný vánok ma príjemne pohliadal po tvári. Premýšľala som o Matejovi, v myšlienkach som mu vyčítala, že ma nenechá slobodne dýchať, že mi je stále za päťami, že ma pouča, usmerňuje, prikazuje mi, čo mám alebo nemám robiť. Vinila som ho za všetko. Samozrejme, nič z toho nebola pravda, tieto nezmysly chrľil môj alkoholom zmäknutý mozog.

Po hodnej chvíli som za chrbtom zaregistrovala nejaký zvuk. Kto si pootvoril presklené dvere, na terasu sa vyvalila kakofónia hlučnej vravy na pozadí dunivej hudby a do nosa mi udrel cigaretový smrad. Sťažka som obrátila hlavu tým smerom, ešte stále mi v nej hučalo a aj nepatrný pohyb si vyžadoval neskutočnú námahu. Zo sály tackavým krokom vyšiel Emil, šuchtal sa ku mne a usmieval sa ako pripečený. Kalné oči sa mu leskli.

„Ty si neodišla!“ zvolal nadšene, sadajúc si vedľa mňa. Bol totálne na mol, nedokázal vzpriamene sedieť, celou váhou sa zvalil na moju ľavú ruku.

„Ty si taká krásna kočka!“ bľabotal, tuho mi stisol ľavé stehno, až to zabolelo.

„Prestaň, si ožratý,“ snažila som sa ho odsunúť, ale nešlo to. Bol veľmi ťažký.

Neviem, ako dlho sme na tej terase tvorili súsošie, nevnímala som čas, akurát som si uvedomovala, že alkohol zo mňa pomalinky vyprcháva. O úplnej triezvosti nemohlo byť ani reči, ale tupá bolesť v hla-

ve ustávala a svet sa mi pred očami prestal krútiť.

Aj na Emila mal čerstvý nočný vzduch priaznivý účinok, hlavne na jeho pudy. Najprv nesmelo, akoby na skúšku, začal šmátrať rukou po mojich stehnách, postupne sa prepracoval až k prsiam. Neprestajne do mňa hustil, aká som príťažlivá, aké mám nádherné telo, že sa mi nevyrovná žiadna z prítomných dievčat, aké má šťastie, že ma spoznal a podobné drísty. K čoraz odvážnejším dotykom pridal aj bozky.

Nie som hlupaňa, vedela som, o čo Emilovi ide. Ale v tej chvíli som nemala ani najmenšiu snahu mu v tom zabrániť. Práve naopak, začala som spolupracovať.

V tú noc som Mateja prvýkrát podviedla. Nevedela by som vysvetliť prečo, žiadna obhajoba by tu neobstála. Možno to bol vzdor, hnev, pomsta, možno kombinácia všetkých týchto pocitov, ktoré sa vo mne v danej chvíli miešali. Vyspala som sa s chalanom, ktorého som takmer nepoznala, ktorý páchol od alkoholu a cigariet, vôbec sa mi nepáčil, nepríťahoval ma a nič som k nemu necítila. Bol to primitív, ktorý toho v hlave veľa nemal, zato v rozkroku bol štedro obdarený.

Nasledujúci deň sme si to len tak nezáväzne zopakovali v starej garáži na špinavých zatuchnutých epedách. Emil sa po svojom výkone nadúval ako špičková pornohviezda. Pritom išlo iba o primitívny bezvýznamný sex. Žiadne city, žiadna láska, žiadne nežnosti. Nič, iba ukonjenie pohlavného pudu.

„Som šťastný, Michaela,“ zapínal si zips na rifliach, „že mám najpríťažlivejšiu babu v meste.“ Ten debil si asi namýšľal, že spolu chodíme. Od pýchy akoby podrástol o pol metra.

Táto jeho veta ma konečne vrátila do reality, plne som si uvedomila svoj životný prešľap.

„Dnes to bolo naposledy,“ povedala som ľadovo, oprašujúc si špinu zo sukne. Vypleštil na mňa oči, tvár sa mu skrivila sklamaním, až to vyzeralo, že sa rozplače. Nechala som ho stáť šokovaného uprostred neútulnej garáže a vypadla som preč.

Len čo som prešla na chodník, vytiahla som z vrečka mobil a skontrolovala esemesky. Poslala som ich Matejovi niekoľko, na posledné tri vôbec neodpovedal. Sklamane som civela na vysvietený displej. V danej chvíli som sa však nehnevala na Mateja, ale na seba. Pripadala som si skazená a nečistá. Hanba mi nedovolila zavolať mu. Čo ak by mi na hlase spoznal, že som len pred chvíľou sexovala s iným mužom? A čo ak už o tom vie? Možno mu to vyzvonil nejaký dobrák z partie, možno sa mu po včerajšku pochválil Emil sám. Ktovie?

Dom sa ponoril do ticha, mama dole v spálni už isto spala. Ja som, ležiac na posteli, dlho civela na tmavý plafón ako na filmové plátno, na ktorom sa práve premietal môj krátky osobný príbeh s tragickým koncom. Trešťalo mi v hlave, mala som pocit, že mi výčitky svedomia vyhryzli v lebke dieru. Po polhodine premýšľania, zvažovania a triedenia myšlienok moje svedomie kapitulovalo a ja som upadla do nepokojného spánku.